

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Zlataru
Stalna služba u Zaboku
Zabok, Matije Gupca 22

Poslovni broj: P-999/2023-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Zaboku, po sucu Nadi Mohač, u pravnoj stvari tužitelja Igora Vukomanovića iz Zagreba, Našička ulica 61 E, OIB: 35865549384, kojeg zastupa punomoćnik Zorimir Ričković, odvjetnik u Zagrebu, Gundulićeva ulica 61, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Mađarić & Lui d.o.o. iz Zagreba, Zelinska 4, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon dana 1. travnja 2026. održane i zaključene javne glavne rasprave, u nazočnosti punomoćnika tužitelja odvjetnika Zorimira Ričkovića i zamjenice punomoćnika tuženika Nataše Bratković, odvjetnice u Zaboku, dana 15. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan dio odredbe čl. 7. NAČIN OTPLATE ugovora o kreditu broj: 028-50-3814048 od 25. studenoga 2006., potvrđen 6. prosinca 2006. od strane javnog bilježnika Anice Hukelj iz Zagreba, Mrazovićeve 6/I pod brojem OU-2195/06, sklopljenog između tužitelja Igora Vukomanovića i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, u dijelu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (CHF), koji glasi: "... u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeca...".

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. isplatiti tužitelju Igoru Vukomanoviću iznos od 14.175,55 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se do 31. prosinca 2022. određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 30. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 31. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućima od 1. listopada 2015. do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. prema tužitelju Igoru Vukomanoviću u iznosu od 5.936,19 EUR.

IV. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja Igora Vukomanovića u dijelu koji glasi: "Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 1. IZNOS KREDITA ugovora o kreditu broj: 028-50-3814048 od 25. studenoga 2006., potvrđen 6. prosinca 2006. od strane javnog bilježnika Anice Hukelj iz Zagreba, Mrazovićeve 6/I pod brojem OU-2195/06, sklopljenog između tužitelja Igora Vukomanovića i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, u dijelu kojim je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (CHF), koja glasi: "Kunska protuvrijednost CHF 137,500.00 (stotridesetsedamtisućapetsto švicarskih franaka) po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja".

V. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. platiti tužitelju Igoru Vukomanoviću parnične troškove u iznosu od 7.475,00 EUR s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, tekućom od 15. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

VI. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja Igora Vukomanovića za naknadu troškova postupka preko dosuđenog iznosa iz točke V. izreke.

Obrazloženje

1. 1. Tužitelj je u tužbi naveo da je kao korisnik kredita 25. studenoga 2006. s tuženikom kao kreditorom sklopio ugovor o kreditu broj: 028-50-3814048, koji je potvrđen od strane javnog bilježnika Anice Hukelj iz Zagreb, pod brojem: OU-2195/06. Temeljem ugovora o kreditu tuženik mu je odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 137.500,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita uz ugovoreni rok otplate kredita od 192 mjeseca, u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan dospijeca prema otplatnom planu koji je tuženik uručio tužitelju po isplati kredita. Radilo se o stambenom kreditu, a tužitelj je nekretninu opisanu u čl. 8. ugovora kupio za privatne potrebe, slijedom čega tvrdi da se radi o potrošačkom ugovoru. Dana 2. veljače 2016. stranke su sklopile dodatak broj KONV-01/2016, sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 102/15. – u daljnjem tekstu: ZID ZPK/15).

1. 2. Tužitelj je naveo da je u odredbama čl. 1. i 7. ugovora ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, koju osporava temeljem odredbi Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odlukama, pozivajući se pri tome na pravna utvrđenja iz pravomoćnih odluka donesenih u postupku povodom tužbe zbog povrede kolektivnih interesa i prava potrošača i to na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. od 4. srpnja 2013. i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., navodeći da se pravna utvrđenja iz navedenih odluka trebaju primijeniti u ovom predmetu temeljem odredbi čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13 – u daljnjem tekstu: ZZP/07) i temeljem odredbe čl. 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne

novine“, br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19 – u daljnjem tekstu: ZPP).

1. 3. Tužitelj je naveo da se o odredbama ugovora o valutnoj klauzuli u CHF-u nije pojedinačno pregovaralo, a da je obrazac ugovora o kreditu sastavljen od strane tuženika i dan njemu na potpis tako da tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj niti jedne odredbe ugovora o kreditu. Naveo je da je tijekom otplate kredita doveden u vrlo nepovoljni položaj zbog aprecijacije švicarskog franka u odnosu na kunu, a na što nije bio upozoren od strane tuženika, niti mu je obrazložena valutna klauzula i rizici povezani s ugovaranjem kredita u valuti vezanoj uz CHF. Od strane tuženika nikad nije bio upozoren da bi početnu nižu kamatnu stopu nužno pratio značajni rizik koji postoji kod valutne klauzule u CHF-u, za razliku na ugovaranje kredita u kunama ili s valutnom klauzulom u eurima. U trenutku sklapanja ugovora kao prosječni potrošač nije mogao predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca, jer u protivnom ne bi pristao na sklapanje ugovora temeljem kojeg bi bio dužan otplaćivati mjesečni anuitet koji je u pojedinim razdobljima otplate bio uvećan čak i za trideset posto. S druge pak strane, tuženik je kao profesionalno trgovačko društvo, čiji je predmet poslovanja novac kojeg plasira potrošačima u vidu raznih novčarskih proizvoda, to znao ili mogao znati, pa prilikom sklapanja ugovora nije postupao u dobroj vjeri prema tužitelju. Tužitelj tvrdi da je tuženik bio dužan odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njegovim uslugama, ali nikad na štetu potrošača. Znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju je superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača, ovdje tužitelja, a tu superiornost je tuženik iskoristio prema tužitelju. Tužitelj je naveo da sve to još više dolazi do izražaja kad se uzme u obzir da su takvi ugovori bili opterećeni s dva promjenjiva bitna elementa, odnosno s odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi i s odredbom o valutnoj klauzuli u CHF-u. Stoga je tužitelj kao prosječni potrošač preuzeo rizik kojeg nije bio svjestan, a tuženik je za taj rizik znao, ali je istovremeno za kredit s valutnom klauzulom stvorio opću klimu da je za potrošače ugovor s valutnom klauzulom u CHF-u najpovoljniji. Nuđenjem najniže kamate za ugovore s valutnom klauzulom u CHF-u tuženik je na nepošten način poticao potrošače na sklapanje upravo takvih ugovora, pri čemu je propustio pružiti informacije da je CHF valuta utočišta. Zbog toga je već u trenutku sklapanja ugovora došlo do znatne neravnoteže na štetu tužitelja kao potrošača, protivno načelu savjesnosti i poštenja, dok je tuženik zbog narušavanja načela jednake vrijednosti ugovornih činidbi i ravnopravnosti ugovornih strana ostvario značajnu korist.

1. 4. Za dodatak ugovoru o kreditu, kojim je provedena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF-u u kredit s valutnom klauzulom u eurima, tužitelj je naveo da isti ne predstavlja novaciju ugovora. Naveo je da ZID ZPK/15 ne propisuje konvalidaciju ništetnih ugovornih odredbi, a konvalidaciju pojedinih ništetnih odredbi nije moguće provesti voljom ugovornih strana jer dodatak ugovoru prati pravnu sudbinu osnovnog ugovora. Tužitelj stoga tvrdi da konverzijom kredita nije postignut učinak zaštite njega kao potrošača jer da istim nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, s obzirom na činjenicu da je tužitelj preplatio značajno veći iznos od onoga koji mu je prilikom konverzije priznat od strane tuženika. Kako ništetnost predmetnih ugovornih odredbi djeluje ex tunc, nepoštene ugovorne odredbe ništetne su od samog početka, pa tužitelj tvrdi da ima pravo od tuženika zahtijevati povrat svih neosnovano naplaćenih iznosa i to prema pravilima o stjecanju bez osnove sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a, sa zakonskim zateznim kamatama od dana stjecanja preplaćenih anuiteta do isplate, temeljem odredbe čl. 1115. ZOO-a.

1. 5. Tužitelj je stoga tužbenim zahtjevima zatražio da se utvrde ništetnima odredba čl. 1. i dijela čl. 7. ugovora o kreditu, kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak te da se tuženiku naloži isplata iznosa od 15.100,33 eura za zakonskim zateznom kamatom tekućima od dana plaćanja svakog povećanog iznosa anuiteta, pa do isplate.

2. 1. U odgovoru na tužbu tuženik je priznao činjenicu da su stranke sklopile osnovni ugovor o kreditu te dodatak tom ugovoru kojim je provedena konverzija kredita ugovorenog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kunski kredit s valutnom klauzulom u eurima. Naveo je da je ugovor o kreditu sklopljen temeljem odredbi čl. 1021. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05. – u daljnjem tekstu: ZOO), kojima je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok, je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.

2. 2. Tuženik je osporio da bi ugovorena valutna klauzula bila nepoštena i nedopuštena, pa kao takva i nišetna. Naveo je da je odredbama ZOO-a bila dopuštena odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja domaće valute u odnosu na stranu valutu, iz čega proizlazi da je tuženik postupao u skladu sa zakonom, a također je naveo da je tužitelja obavijestio o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, a tužitelj je potom prema vlastitom izboru izabrao valutnu klauzulu u CHF-u, što predstavlja pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama jer je tužitelj samostalno i neovisno mogao birati ugovorne odredbe, a u ovom slučaju valutnu klauzulu. Napomenuo je da promjena tečaja strane valute nije predvidiva, niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF-a, a da je tužitelj, kao i svaki korisnik bilo kojeg kredita u kojem je ugovorena valutna klauzula, neovisno o izboru valute, preuzeo rizik moguće promjene tečaja. Kako je tužitelja upozorio o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule u zahtjevu za kredit, nakon čega je tužitelj odabrao predmetnu valutnu klauzulu i pristao na promjenjivu kamatnu stopu, tuženik tvrdi da je u cijelosti postupio sukladno načelu savjesnosti i poštenja.

2. 3. Tuženik se protivio pozivanju tužitelja na primjenu načela stjecanja bez osnove, navodeći da tužitelj nije dokazao da je došlo do prijelaza njegove imovine u imovinu tuženika, niti da pravne osnove nema ili da je otpala. Naveo je da se tužitelj ne može osnovano pozivati na pravna utvrđenja iz kolektivnog spora za zaštitu interesa i prava potrošača, jer odluke iz kolektivnog spora ne djeluju erga omnes, već svaki potrošač svoje navode o povredi prava potrošača treba zasebno dokazivati. Nadalje, tuženik je naveo da je odredbom čl. 9. ugovora o kreditu bila propisana mogućnost konverzije obveze korisnika kredita izražene u CHF u EUR, primjenom srednjeg tečaja kreditora na dan konverzije, a potpisom ugovora tužitelj je pristao da se valutna klauzula uglavljena u ugovoru veže uz EUR. Vezano uz sklapanje dodatka br. KONV-01/2016 od 2. veljače 2016. tuženik je naveo da je istim provedena konverzija ugovora o kreditu prema odredbama ZID ZPK/15 i da su sukladno odredbama tog zakona sve tužiteljeve uplate uzete u obzir na način da su uračunate u otplatu kredita konvertiranog u EUR. Naveo je da je izradio izračun konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR tako što je početno odobrenu glavnica kredita s valutnom klauzulom u CHF preračunao u protuvrijednost EUR prema srednjem tečaju na dan isplate kredita te je umjesto ugovorenih kamatnih stopa za kredit uz valutnu klauzulu u CHF, obračunao kamatne stope koje je tuženik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja s valutnom klauzulom u EUR, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa

za primarne klijente. Sklapanjem tog dodatka ugovoru ugovorne strane su suglasno utvrdile iznos duga, a potpisom ugovora tužitelj je priznao dug. Kako je navedeni dodatak ugovora o kreditu sklopljen temeljem ZID ZPK/15, tuženik smatra da tužitelj više ne može tvrditi da je osnovni ugovor o kreditu ništetan jer su provođenjem konverzije otklonjene sve možebitne nepoštene i ništetne odredbe osnovnog ugovora i zamijenjene osnovanim, novim i zakonitim odredbama. Tuženik se pozvao na pravna stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz predmeta broj Gos 1/2019.

2. 4. Tuženik je osporio visinu tužiteljeve tražbine, istaknuo je prigovor zastare iste te je predložio da sud u cijelosti odbije tužbeni zahtjev.

3. Tuženik je na pripremnom ročištu istaknuo prigovor radi prebijanja s osnova iznosa preplate koja je tužitelju priznata prilikom konverzije kredita i s osnove tzv. negativnih tečajnih razlika, a za slučaj da sud utvrditi tužiteljevu tražbinu osnovanom. Nakon provedenog financijskog vještačenja tuženik je određeno postavio prigovor radi prebijanja u ukupnom iznosu od 5.936,19 eura, od čega se iznos od 254,64 eura odnosi na tzv. negativnu tečajnu razliku, a iznos od 5.681,55 eura na iznos koji je tužitelju priznat dodatkom ugovoru o kreditu.

4. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelj je podneskom od 10. listopada 2025. postavio kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 14.175,66 eura, sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 1. listopada 2015. do isplate.

5. Kako je tužitelj podneskom od 10. listopada 2025. smanjio kondemnatorni tužbeni zahtjev u odnosu na zahtjev postavljen u tužbi, tuženik se protivio djelomičnom povlačenju tužbe.

6. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u dokumentaciju na str. 17-54, 66-71, 101-102 i 107-210 spisa, saslušao je tužitelja u svrhu dokazivanja, izvršio je uvid u nalaz i mišljenje financijskog vještaka – društva Darfin d.o.o. Zagreb na str. 253-264 spisa te u dopunski nalaz i mišljenje na str. 302-315 spisa te je saslušao vještaka na glavnoj raspravi.

7. Temeljem provedenih dokaza sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan u pretežitom dijelu te da ne postoje tražbine tuženika prema tužitelju u odnosu na koje je tuženik istaknuo prigovor radi prebijanja.

8. Uvidom u ugovor o kreditu br. 028-50-3814048 utvrđeno je da je isti sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora te je potvrđen 6. prosinca 2006. kod javnog bilježnika Anice Hukelj iz Zagreba pod brojem OU-2195/06. Pod točkom 1. ugovoren je iznos kredita u kunsjoj protuvrijednosti 137.500,00 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja, a kao namjena kredita je pod točkom 6. određeno da se radi o stambenom kreditu s flexi otplatom bez počeka. Otplate kredita ugovorena je na način opisan pod točkom 7. ugovora i to u 192 mjesečna anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan dospijeca.

9. Uvidom u dodatak broj KONV-01/2016 od 2. veljače 2016. utvrđeno je da je isti sklopljen temeljem odredbi ZID ZPK/15. Temeljem izračuna konverzije u čl. 4. dodatka ugovoru utvrđeno je da ukupno utvrđen iznos anuiteta prema EUR otplatnom planu do 30. rujna 2015. iznosi 72.461,41 EUR, a da ukupni uplaćeni iznos utvrđen u

valutnoj klauzuli u EUR do 30. rujna 2015. iznosi 78.142,96 EUR. Tražbina korisnika kredita temeljem konverzije utvrđena je u iznosu od 5.681,55 EUR, što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan 30. rujna 2015. iznosi 43.362,07 kn. Preostala neotplaćena glavnica kredita u kunama s valutnoj klauzulom u EUR nakon provedbe konverzije, na dan 30. rujna 2015. iznosila bi 53.703,39 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan dospijeca. Ugovorne strane suglasile su se da se utvrđen iznos tražbine korisnika kredita temeljem konverzije iz čl. 4. dodatka ugovoru koristi za namirenje budućih uzastopnih anuiteta po kreditu na način da se 50% anuiteta preračunatog u kune na dan dospijeca namiruje iz te tražbine, sve dok se utvrđeni iznos tražbine korisnika kredita u potpunosti ne iskoristi, a da ostatak do punog iznosa anuiteta plaća korisnik kredita uplatom na račun kreditora.

10. 1. Tužitelj je iskazao da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu s tadašnjom djevojkom živio kao podstanar, imao je dobar posao te je odlučio uzeti kredit kako bi sredstvima kredita kupio stan u kojem bi stanovali. Odlučio je sklopiti predmetni ugovor jer mu je banka istoga prezentirala kao najpovoljnijeg, koliko se sjeća, kamatna stopa na kredite uz valutnu klauzulu u CHF bila je za otprilike godine dana otplate kredita "akcijska", odnosno najniža u ponudi. Ne sjeća se kakvi su bili uvjeti kreditiranja s nekim drugim valutnim klauzulama, niti se ne sjeća jesu li mu uopće prezentirani otplatni planovi neke druge vrste kredita, već mu je rečeno da je ovakav kredit najpovoljniji i zbog toga je pristao na sklapanje istoga. Tužitelj je izjavio da nije puno znao o karakteristikama valute CHF, a niti su mu o tome bilo što u banci govorili. U početku su mjesečni anuiteti iznosili oko 3.000,00 kn, a onda su se počeli kontinuirano povećavati da bi iznosili čak i 7.000,00 kn mjesečno. Bilo mu je jako teško otplaćivati tako velike mjesečne anuitete te se snalazio na različite načine i radio je više poslova kako bi skupio sredstva za otplatu kredita. Konverziju kredita je prihvatio jer je smatrao da će se time mjesečni anuiteti stabilizirati što se tiče visine istih i da će mu to ići u korist, odnosno da će mu biti lakše otplaćivati kredit. Kredit je u međuvremenu otplatio. Tužitelj je izjavio da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlen u privatnoj firmi i da nije imao nikakav obrt, niti trgovačko društvo. Nakon što je sredstvima kredita kupio stan, u istome stanuje cijelo vrijeme sve do sada i nikad ga nije iznajmljivao trećim osobama.

10. 2. Odgovarajući na pitanja, tužitelj je iskazao da ga nitko od djelatnika banke nije upozorio na bilo kakve rizike u kretanju tečaja CHF-a, niti na bilo kakvu neizvjesnost. On je inače osoba koja izbjegava rizične situacije, pa da su ga upozorili na rizik u smislu mogućeg povećanja tečaja CHF-a u odnosu na kunu, taj rizik ne bi prihvatio sklapanjem takvog ugovora. O uvjetima kreditiranja nije mogao pregovarati, ugovor je za njega pripremila banka i on ga je samo trebao potpisati. Razumio je pojam srednjeg tečaja valute i bio je svjestan da se mjesečni anuiteti mogu neznatno mijenjati, ali nije očekivao tako velike promjene. Ugovor je vjerojatno pročitao prije potpisivanja, a prilikom solemnizacije ugovora isti je pročitao i protumačen kod javnog bilježnika. Na pitanje je li u trenutku sklapanja ugovora htio nešto mijenjati u istome, izjavio je da je želio da se kamatna stopa još više smanji, ali nije bio u mogućnosti dobiti takvu izmjenu ugovora, međutim u tom je trenutku ugovor već bio potpisan od strane banke, pa on nije postavljao izričite zahtjeve da se već napisan ugovor mijenja.

11. 1. Sud je prije svega utvrdio je li tužitelj ugovor sklopio u svojstvu potrošača i u potrošačke svrhe.

11. 2. Prema odredbi čl. 3. t. 1. ZZP/07, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, »potrošač« je fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Nacionalni sudovi država članica Europske unije dužni su tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu s pravom Europske unije i obvezujućom praksom Suda Europske unije. U interpretativnoj presudi od 3. rujna 2015., Costea, C-110/14, EU:C:2015:357 Sud Europske unije protumačio je pojam »potrošač« u smislu čl. 2. t. (b) Direktive 93/13 na način da je istaknuo da bi se, kao što je to navedeno u desetoj uvodnoj izjavi Direktive 93/13, ujednačeni zakonski propisi u području nepoštenih ugovornih odredbi trebali primjenjivati na sve ugovore koji se zaključuju između »prodavatelja robe ili pružatelja usluga« i »potrošača«, pri čemu su ti pojmovi definirani u čl. 2., t. (b) i (c) Direktive. Prema tim definicijama »potrošač« je svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenima Direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije, a »prodavatelj robe ili pružatelj usluge« je svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenima Direktivom nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu. Na takvoj definiciji potrošača i prodavatelja robe ili pružatelja usluge temelji se sustav zaštite potrošača u kojem se potrošač u odnosu na prodavatelja robe i pružatelja usluge nalazi u podređenom položaju vezano uz pitanja koja se odnose na mogućnost pregovaranja i na razinu informacija, što dovodi do pristupanja uvjetima koje je prethodno sastavio prodavatelj robe, odnosno pružatelj usluge, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj.

11. 3. Iz predmetnog ugovora o kreditu, dodatka tom ugovoru i iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je on predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba i za vlastite potrebe. Tužitelj nije obavljao nikakvu samostalnu poslovnu djelatnost, nije imao otvoren obrt, niti trgovačko društvo, a iz samog sadržaja ugovora te iz iskaza tužitelja proizlazi da se radi o potrošačkom ugovoru i stambenom kreditu u svrhu kupnje stana za tužiteljevo stanovanje. Osim toga, tužitelju je ponuđena konverzija kredita prema odredbama ZID ZPK/15, a koji zakon regulira upravo potrošačke kredite, tako da tuženik tužitelju ne bi niti ponudio konverziju kredita ako se on u smislu ZID ZPK/15 i ZZP/07 ne bi smatrao potrošačem. Sud je stoga utvrdio da je tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklopio kao potrošač te da je svrha kredita bila potrošačka.

11. 4. Kako je tužitelj sklopio predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača i kako je namjena ugovora bila potrošačka, na predmetni slučaj primjenjuju se odredbe ZZP/07 te utvrđenja iz pravomoćnih presuda, donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača.

12. 1. Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača podnio je Trgovačkom sudu u Zagrebu 4. travnja 2012. tužbu protiv više banaka, uključujući i tuženika, radi zaštite kolektivnih interesa i prava, a postupak je vođen pod poslovnim brojem P-1401/2012. Presudom od 4. srpnja 2013. utvrđeno je kako su tužene banke, a među njima i tuženik, u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što su u potrošačkim ugovorima o kreditima koristile nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, kao i ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a o čemu se nije pojedinačno pregovaralo. Navedena presuda je djelomično potvrđena i to u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu te je preinačena u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja

2014. Odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. je potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015, U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. djelomično je prihvaćena ustavna tužba u dijelu valutne klauzule u CHF te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak. Odlučujući ponovno o reviziji, odlukom poslovni broj Revt-575/16 od 3. listopada 2017. Vrhovni sud Republike Hrvatske djelomično je ukinuo dio odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u odnosu na valutnu klauzulu u CHF te je predmet vraćen na ponovno suđenje. Presudom poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske odbio je žalbu tuženih banaka i potvrdio je odluku Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF, koja je presuda potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. u dijelu u kojem je utvrđeno da su tužene banke, uključujući i tuženik, u predmetnom razdoblju povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i nišetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarskog franka.

12. 2. Zaključno, u sporu za zaštitu interesa potrošača pravomoćno je utvrđeno da je i tuženik u predmetnom razdoblju povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i nišetne ugovorne odredbe jer je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli, prema kojoj je otplata kredita ugovorena prema tečaju CHF-a na dan dospijeca mjesečnih anuiteta. Tuženik je time povrijedio i prava tužitelja kao potrošača i korisnika kredita.

13. 1. Odredbom čl. 138.a ZZZP/07, propisan je obvezujući učinak presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014.. i PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. te Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. i Rev-221/2018 od 3. rujna 2019. povodom kolektivne tužbe za zaštitu interesa potrošača.

13. 2. Odredbom čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. toga zakona.

13. 3. Temeljem navedenih zakonskih odredbi, sud u ovom postupku obvezuju odluke iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača i navedene odluke imaju direktni učinak na ovaj postupak.

13. 4. Odredbe predmetnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli CHF, uz koju je vezana glavnica kredita, sadržajno su jednake kao i u pravomoćnim odlukama u spomenutoj parnici radi zaštite kolektivnih interesa potrošača.

13. 5. Prije i tijekom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu tuženik kao trgovac i tužitelj kao potrošač nisu pojedinačno pregovarali o valutnoj klauzuli, već je ista nametnuta tužitelju kao najpovoljnija opcija dobivanja kredita. Tuženik tužitelja nije informirao o riziku od eventualnog znatnog rasta tečaja CHF-a tijekom razdoblja otplate kredita, niti o činjenici da Hrvatska narodna banka nije štitila tečaj domaće valute u odnosu na CHF, što je osnovni razlog tome da se tečaj CHF-a nije mogao kontrolirati nakon što je došlo do njegovog znatnog porasta u odnosu na kunu. Zbog navedenog su ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF-u nepoštene i nišetne.

13. 6. Predmetni ugovor o kreditu sklopljen je 25. studenoga 2006., a potvrđen od strane javnog bilježnika 6. prosinca 2006., dakle u razdoblju za koje je pravomoćnim sudskim odlukama utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača odredbama ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu u CHF-u. Stoga bi na tuženiku, a ne na tužitelju bio teret dokaza da predmetni ugovor o kreditu ne odgovara sadržaju ugovora o kreditu koji su sklopljeni u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., što tuženik tijekom postupka nije dokazao.

13. 7. Za pokretanje i vođenje postupka za zaštitu kolektivnog interesa nije nužno da je došlo do povrede nečijeg subjektivnog interesa i za pokretanje postupka radi zaštite kolektivnog interesa po Zakonu o zaštiti potrošača nisu ovlašteni pojedinci, a s druge strane, osobe koje su zakonom ovlaštene za pokretanje takvog postupka nisu ovlaštene tražiti naknadu štete koju su zbog određene nedopuštene prakse pretrpjeli pojedini potrošači, niti su ovlaštene pokretati parnice radi poništenja svih ugovora koje su pojedini potrošači sklopili.

13. 8. Kad sud utvrdi postojanje određene povrede propisa o zaštiti potrošača, u postupku individualne pravne zaštite radi naknade štete ili izmjene ugovora mogu se pozivati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, a osuđujuća presuda iz postupka kolektivne zaštite obvezuje sudove u postupcima individualne pravne zaštite koju pokrene pojedini potrošač, pa tako obvezuje i ovaj sud.

13. 9. Sud je također uzeo u obzir i pravno shvaćanje koje je Ustavni sud Republike Hrvatske izrazio u svojoj odluci poslovni broj: U-III-4372/2021 od 30. lipnja 2022., prema kojem ako se odluka o nepoštenosti (ništetnosti) odredaba potrošačkog ugovora o kreditu u pojedinačnom potrošačkom sporu temelji na presumpciji da određenom potrošaču u predugovornoj fazi sklapanja konkretnog ugovora nisu dane odgovarajuće obavijesti o odredbama tog ugovora, a ta okolnost nije bila predmetom dokazivanja i utvrđivanja u kolektivnom sporu, onda su u pojedinačnim potrošačkim sporovima banke ovlaštene tvrditi i dokazivati da su u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu (unatoč tome što ih nisu utvrdile konkretnim, formuliranim ili standardnim ugovorom) ipak na drugi način dale odgovarajuće obavijesti potrošaču o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njegove novčane obveze i da je potrošač unatoč punoj obaviještenosti svejedno pristao na sklapanje takvog ugovora. U slučaju postojanja takvog informiranog pristanka, na redovnim je sudovima zadaća da u pojedinačnim potrošačkim sporovima provjere na koji način ta okolnost utječe na promjenjivost (direktni učinak) pravomoćnih presuda donesenih u kolektivnom sporu i na ocjenu poštenosti (ništetnosti) odredaba konkretnog ugovora, sve u skladu s temeljnim procesnim zahtjevima prava na jednakost oružja kako ga tumače i Europski sud za ljudska prava i Ustavni sud Republike Hrvatske, ali i institucionalnim jamstvima prava na pravično suđenje kao što je pravo na pristup sudu.

13. 10. Iz iskaza tužitelja proizlazi da su mu djelatnici tuženika predmetni ugovor o kreditu prezentirali kao najpovoljniji i s najnižom stopom redovne kamate, a nisu ga informirali o riziku ugovaranja valutne klauzule u CHF-u, koji je proizlazio iz toga što Hrvatska narodna banka nije štitila tečaj domaće valute u odnosu na CHF, kao što ga je štitila u odnosu na EUR, tako da u razdoblju kada je tečaj CHF-a u odnosu na kunu počeo znatno rasti, Hrvatska narodna banka nije imala mehanizme za kontrolu tečaja te valute. Osim toga, iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu bio unaprijed sastavljen od strane djelatnika banke na standardiziranom obrascu te da nije bio u mogućnosti utjecati na takvu ugovornu odredbu, već je ponuđeni ugovor mogao samo prihvatiti ili odbiti. Prosječni potrošač nije mogao znati za rizik tečaja CHF, koje god naobrazbe bio, niti su mu mogli biti poznati mogući rizici nekontroliranog rasta

tečaja CHF-a. Iz iskaza tužitelja također je utvrđeno da je nakon iznenadnog i znatnog rasta tečaja CHF-a, a time i iznosa mjesečnih anuiteta, teško ispunjavao svoju kreditnu obvezu jer se iznos mjesečnog anuiteta više nego dvostruku povećao, a konverziju kredita prihvatio je očekujući da će tako lakše otplaćivati kredit. Iz navedenoga proizlazi da je ugovaranjem valutne klauzule u CHF-u narušena ekonomska ravnoteža ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača jer je valutni, odnosno tečajni rizik tuženik u cijelosti prebacio na njega, čime je postupio suprotno odredbama ZZP/07.

14. 1. Sukladno gore navedenim utvrđenjima iz kolektivnog spora za zaštitu interesa i prava potrošača te sukladno gore navedenim utvrđenjima iz ovog postupka, osnovan je tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi prema kojima je otplata kredita ugovorena uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF, odnosno prema kojima se kredit otplaćuje u kunskoj protuvrijednosti po tečaju CHF-a na dan dospijeća anuiteta, koji je sadržan u t. 7. ugovora te je sud prihvatio deklaratorni tužbeni zahtjev na način kako je to navedeno pod točkom I. izreke ove presude.

14. 2. Ugovorna odredba o iznosu kredita u kunskoj protuvrijednosti srednjeg tečaja kreditora na dan korištenja kredita, koja je sadržana u t. 1. ugovora o kreditu nije ništetna jer je u istoj sadržan bitan element ugovora o kreditu, bez kojega ugovor ne bi mogao postojati, a tečaj CHF-a prema kuni na dan korištenja kredita bio je poznat tužitelju, on je o istome bio informiran na valjan način i prema tom je tečaju tužitelju kredit isplaćen. Sud je stoga odbio kao neosnovan deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe iz t. 1. ugovora o kreditu.

15. 1. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, s time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i praksu suda Europske unije, na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005. U predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 Europski sud je utvrdio i definirao pravila koja vrijede neovisno o tome je li ugovorna odredba proglašena nepoštenom u postupku individualne ili kolektivne zaštite od nepoštenih odredaba, koja kumulativna primjena osigurava potpunu i djelotvornu zaštitu od nepoštenih odredaba suglasno Direktivi 93/13 EEZ. Prvo pravilo o ex tunc učincima utvrđenja da je određena ugovorna odredba nepoštena ide u pravcu da ti učinci idu unatrag od trenutka sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikad nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača te sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da navedene odredbe nije bilo. Drugo pravilo je da proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju i treće pravilo jest da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

15. 2. Tužiteljev zahtjev za isplatu je restitucijski zahtjev kao posljedica utvrđenja ništetnim odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli. Tužitelju je plaćanjem anuiteta prema tečaju CHF-a na dan dospijeća tijekom trajanja ugovora nastala šteta u smislu umanjenja imovine, dok je tuženik stekao nepripadnu korist temeljem ništetnih odredbi.

15. 3. Primjenom navedenih pravila na predmetni spor dolazi se do zaključka da ugovor o kreditu egzistira bez ništetnih odredbi (presumpcija da nepoštene odredbe nisu nikad ni bile ugovorene), dakle bez obveze plaćanja anuiteta u kunsnoj protuvrijednosti CHF obračunatih po srednjem tečaju tuženika na dan dospeljeća, odnosno s obvezom plaćanja istih prema tečaju CHF-a koji je vrijedio na dan isplate kredita.

16. Prema odredbi čl. 323. ZOO-a, tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnima. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je platio uslijed povećanja tečaja CHF-a tijekom otplate kredita u odnosu na tečaj CHF-a koji je vrijedio na dan isplate kredita. Kako je tijekom otplate kredita došlo do znatnog rasta tečaja CHF-a u odnosu na kunu, a odredba o valutnoj klauzuli prema kojoj se kredit otplaćivao prema tečaju CHF-a na dan dospeljeća, je utvrđena ništetnom, tužitelj je bio valjano upozoren jedino na tečaj CHF-a u odnosu na kunu koji je vrijedio na dan isplate kredita, dok daljnji rast tečaja nije mogao predvidjeti jer nije bio upoznat s valutnim rizikom za CHF. Slijedom navedenog tuženik je bez osnove stekao iznose koje je tužitelj platio u anuitetima zbog rasta tečaja u odnosu na inicijalni tečaj na dan isplate kredita. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora. Kako je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača pravomoćno utvrđeno da je nepoštena odredba ugovora o kreditu kojom je ugovorena valutna klauzula u CHF-u, a imajući u vidu nespornu činjenicu da je tuženik sastavljač predmetnog ugovora o kreditu, proizlazi da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu čl. 1115. ZOO-a te da mora platiti i zateznu kamatu od dana stjecanja.

17. 1. Vezano uz sporno pitanje o pravnim učincima sporazuma o konverziji kredita, odnosno pitanje ima li tužitelj, nakon sklapanja sporazuma o konverziji u formi dodatka ugovoru o kreditu, bilo kakvo pravo na isplatu preplaćenih iznosa temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF-u, ističe se da se u konkretnom slučaju ne radi o konverziji iz čl. 325. ZOO-a jer za to ne postoje pretpostavke. Naime, tuženik prilikom sklapanja osnovnog ugovora o kreditu nije bio savjesna ugovorna strana te je odredbama ZID ZPK/15 bio prisiljen ponuditi potrošačima sklapanje dodatka ugovoru o kreditu. Stoga se ne radi u pravom smislu o ugovoru s valutnom klauzulom u eurima, već o sklapanju dodatka ugovoru, a svođenje kredita u CHF-u na kredit u EUR-ima poslužilo je tome da bi se moglo utvrditi tužiteljevo stanje kreditne obveze i da mu se za ubuduće olakša situacija u koju je bio doveden izrazito velikim rastom tečaja CHF-a te da se njegov položaj izjednači s položajem potrošača koji su sklopili ugovore o kreditu s valutnom klauzulom u eurima. Sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu rješavala se situacija za ubuduće te isti sadrži točne podatke o preostalom iznosu glavnice, o preplati utvrđenoj konverzijom te o daljnjoj otplati kredita s valutnom klauzulom u EUR.

17. 2. Nadalje, odredbe ZID ZPK/15 propisuju ugovorni odnos koji je između potrošača kao korisnika kredita i banke kao kreditora nastao temeljem ugovora o kreditu, a obveza restitucije nema pravnu osnovu u pravnom poslu, već u izvanugovornom obveznom odnosu prema pravnom institutu stjecanja bez osnove koji je nastao kao posljedica ništetnosti odredbi potrošačkog ugovora. Ugovornim odredbama ne može se osnažiti ono što je od početka bilo ništetno i što nema pravni

učinak, pa tuženik neosnovano tvrdi da je sklapanjem dodatka ugovoru tužitelj izgubio pravo na restituciju preplaćenih iznosa uslijed ništetnih ugovornih odredbi. Pravo na potpunu restituciju potrošača u slučaju nepoštenosti ugovornih odredbi je osnovno pravo potrošača u slučaju nepoštenosti odredbi u potrošačkim ugovorima, a ako bi se to pravo potrošača ukidalo ili ograničavalo, to bi moralo biti propisano jasnim i nedvosmislenim zakonskim odredbama, slijedom čega je zakonodavac, ako je smatrao da konverzijom CHF kredita potrošači trebaju izgubiti pravo na potpunu restituciju zbog nepoštenosti pojedinih ugovornih odredbi, to je trebao jasno i nedvosmisleno propisati odredbama ZID ZPK/15, a što nije učinio. U vrijeme sklapanja dodatka ugovora o kreditu, odnosno sporazuma o konverziji kredita, bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača iz 2014., koji u odredbi čl. 41. st. 1. propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem tog zakona ili zakona kojima se štite prava potrošača, a odredbom čl. 41. st. 2. toga zakona propisano je da su ništetne ugovorne odredbe koje su za potrošača nepovoljnije od onih propisanih tim zakonom ili drugim zakonima kojima se uređuje zaštita potrošača. U smislu navedenih zakonskih odredbi, ne postoji pravna osnova da se odredbe sporazuma o konverziji tumače na način da se sklapanjem tog sporazuma potrošač, ovdje tužitelj, odrekao prava na potpunu restituciju. Predmet odredbi ZID ZPK/15 nisu niti bili novčani iznosi na koje bi potrošač imao pravo s osnove restitucije zbog nepoštenosti ugovornih odredbi, pa se niti u tom smislu ne može smatrati da se sklapanjem istoga potrošač bilo čega odrekao, a naročito novčane tražbine koja nije bila predmet konverzije i nije ulazila u izračun iste. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu promijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita te se nije radilo o sklapanju novog ugovora, a čak i kad bi se smatralo da je osnovni ugovor o kreditu prestao važiti, ne bi bilo zapreke za utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

17. 3. Prema odluci Suda Europske unije broj C-118/17 (Zsuzsanna Dunai/Erste Bank Hungary Zrt.) od 14. ožujka 2019., sud mora provjeriti je li nacionalni zakon omogućio ponovnu uspostavu, pravno i činjenično, situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da nepoštena odredba potrošačkog ugovora nikada nije postojala, osobito uspostavom prava na povrat svih koristi koje je trgovac neopravdano stekao na štetu potrošača na temelju nepoštene ugovorne odredbe i to unatoč zakonskoj intervenciji. Iz takve odluke proizlazi da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora, bez obzira na eventualnu zakonsku intervenciju u takvo njegovo pravo i neovisno o tome što je odredbama ZID ZPK/15 potrošaču kao korisniku CHF kredita dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

17. 4. U odnosu na tužiteljevu tražbinu u vidu preplaćenih anuiteta kredita uslijed ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli tuženik se neosnovano poziva na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Gos 1/2019 od 4. ožujka 2020., prema kojem sporazum o konverziji na osnovu ZID ZPK/15 ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli jer je u ovom predmetu utvrđeno da je dodatak ugovoru o kreditu sklopljen temeljem odredbi navedenog zakona i da je pravno valjan. Po ocjeni ovog suda sklapanje dodatka tom ugovoru ne isključuje pravni interes tužitelja za utvrđenje ništetnima predmetnih ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu, niti za podnošenje zahtjeva za isplatu preplaćenih iznosa anuiteta temeljem ništetnih odredbi.

17. 5. Potrebno je stoga utvrditi je li dodatkom ugovora o kreditu tužitelj obeštećen za iznose koje je preplatio uslijed povećanja tečaja CHF-a do provedene konverzije, temeljem ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli, koje su sadržane u

osnovnom ugovoru o kreditu. Slijedom navedenog, sklapanjem sporazuma o konverziji nije automatski došlo do uspostave ravnoteže između stranaka nakon utvrđenja ništetnima ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli. Zbog toga nedvojbeno postoji pravni interes tužitelja na podnošenje ove tužbe, u skladu s odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. prema kojoj korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi neovisno o činjenici što je ugovorena konverzija kredita. Potrebno je, međutim, utvrditi kakav je učinak konverzija kredita imala na ovdje predmetnu tužiteljevu tražbinu.

18. Radi utvrđenja postojanja i visine tužiteljeve tražbine sud je odredio izvođenje dokaza financijskim vještačenjem, koje je povjereno stalnom sudskom vještaku za financije, računovodstvo i vrijednosne papire – društvu Darfin d.o.o. Zagreb.

18. 1. U nalazu i mišljenju od 4. lipnja 2025. financijski vještak je naveo da ukupna razlika s osnove valutne klauzule između anuiteta prema obračunu banke po srednjem tečaju kreditora važećem na dan plaćanja u odnosu na anuitete prema obračunu banke po srednjem tečaju kreditora važećem na dan isplate kredita, za sve anuitete za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos, iznosi 114.173,59 kn, odnosno 15.153,46 eura, dok ukupna razlika za sve anuitete za koje je nalazom utvrđen manje plaćeni iznos, iznosi 1.918,55 kn, odnosno 254,64 eura. Vještak je izračunao da ukupno zatezne kamate na više plaćene razlike između anuiteta s osnove valutne klauzule do 30. rujna 2015. iznose 4.703,64 eura. Također je utvrdio da prema dodatku ugovoru o kreditu broj KONV-01/2016 i prema izračunu konverzije, više plaćeni iznos tužitelja po izvršenim uplatama po kreditu u CHF u odnosu na anuitete po kreditu u EUR na dan 30. rujna 2015. iznosi 5.681,55 eura, što u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan 30. rujna 2015. iznosi 43.362,07 kn. Prema rekapitulaciji tražbine tužitelja, ako se zbroje zatezne kamate i više plaćene razlike u anuitetima te se zbroj umanjuje za preplatu utvrđenu konverzijom dobije se iznos tužiteljeve tražbine od 14.175,55 eura, koji se prema prikazanoj rekapitulaciji u cijelosti odnosi na glavnicu jer je apsolutni iznos zakonskih zateznih kamata izračunatih do 30. rujna 2015. u cijelosti zatvoren preplatom iz konverzije, kao i dio glavne tražbine. Vještak je napomenuo da je pravno pitanje na koji će se način preplata utvrđena konverzijom kredita uzeti u obzir kod utvrđivanja visine tužiteljeve tražbine.

18. 2. Tuženik je predložio da se vještak očituje o tome je li kod izvršenog izračuna anulirao utjecaj promjenjive kamatne stope jer ista nije bila predmet tužbenog zahtjeva, a ukoliko je anulirao utjecaj promjenjive kamatne stope na rast anuiteta, predložio je da se vještak očituje je li za taj iznos umanjio ukupno izračunati iznos kojeg je prikazao kao razliku temeljem valutne klauzule.

18. 3. U dopunskom nalazu i mišljenju od 21. siječnja 2026. financijski vještak je naveo da je nalaz i mišljenje izradio u skladu sa zadatkom suda i prema stvarno plaćenim iznosima. U trenutku izrade nalaza i mišljenja nije imao saznanja o tome je li po predmetnom ugovoru o kreditu utužena i razlika anuiteta s osnove promjene kamatne stope. U nastavku očitovanja prikazao je izračun razlika ukoliko bi se u obzir uzela redovna početno ugovorena kamatna stopa od 3,95% iz ugovora o kreditu, odnosno zakonski utvrđena kamatna stopa od 3,23% od 1. siječnja 2014., a čime se anulira porast kamatne stope u izračunu razlika s osnove primjene valutne klauzule. Nakon što je anulirao porast kamatne stope u izračunu razlika s osnove primjene valutne klauzule, vještak je izračunao razliku između anuiteta s osnove valutne klauzule za sve anuitete za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos. Naveo je da

ukupna razlika s osnove valutne klauzule između anuiteta prema simuliranom početnom otplatnom planu po srednjem tečaju kreditora važećem na dan valute u odnosu na anuitete prema simuliranom početnom otplatnom planu po srednjem tečaju kreditora važećem na dan isplate kredita iznosi 108.766,85 kn, odnosno 14.435,89 eura, dok ukupna razlika za sve anuitete za koje je nalazom utvrđen manje plaćeni iznos, iznosi 236,12 eura. Vještak je izračunao zakonske zatezne kamate na više plaćene razlike anuiteta do 30. rujna 2015., a koje prema izračunu iznose 4.407,60 eura. Prema rekapitulaciji, ako se zbroje zatezne kamate i više plaćene razlike u anuitetima te se zbroj umanju za preplatu utvrđenu konverzijom, dobije se iznos od 13.161,94 eura.

18. 4. Vezano uz dopunski nalaz i mišljenje financijskog vještaka, tužitelj je napomenuo da protiv tuženika nije vodio postupak radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, niti u ovom postupku ne potražuje isplatu preplaćenih iznosa anuiteta zbog ništetnosti ugovorene promjenjive kamatne stope, već da je tužbeni zahtjev usmjeren isključivo na utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i na isplatu preplaćenih anuiteta uslijed povećanja tečaja CHF-a tijekom otplate kredita do konverzije.

18. 5. U svom iskazu na glavnoj raspravi financijski vještak je naveo da je u osnovnom nalazu izvršio izračun razlike anuiteta u CHF-u, koje je tuženik zaračunavao i naplaćivao tužitelju, u odnosu na valutu kunu da se primjenjivao tečaj na dan isplate kredita. Anuitet u CHF-u koji je naplaćivao tuženik u razdoblju otplate kredita se mijenja u CHF i zbog promjene kamatne stope. Tužitelj je tuženiku plaćao navedeni anuitet preračunat u kune i s povećanim iznosima i tako iskazan iznos u valuti CHF preračunat u kunu tuženik je naplatio tužitelju. S obzirom na navod tuženika da bi se plaćeni iznos anuiteta trebao smanjiti i iskazati u iznosu CHF bez da se mijenjala kamatna stopa i na takav iznos anuiteta izračunati valutna klauzula vještak je naveo da je o tome napravio izračun u pisanom očitovanju te da je u istome izračunao razliku valutne klauzule prema anuitetu u CHF koji je manji od iznosa anuiteta koje je tužitelj plaćao tuženiku. Odgovarajući na pitanja, vještak je naveo da u slučaju kad je postojao postupak da je tuženik izvršio povrat dijela plaćenih iznosa koje je tužitelj izvršio u korist tuženika zbog povećanja anuiteta zbog promjene kamatne stope, onda iznos cijelog anuiteta u CHF-u ne može biti predmet izračuna da je tužitelj više platio za cijeli anuitet, ako mu je bio prethodno vraćan ili ako tužitelj potražuje povrat dijela anuiteta zbog promjene kamatne stope.

19. Sud je u cijelosti prihvatio osnovni i dopunski nalaz i mišljenje financijskog vještaka jer su isti izrađeni temeljem cjelokupne potrebne dokumentacije, u skladu sa zadatkom suda i prijedlozima stranaka te su usmeno obrazloženi na glavnoj raspravi, a pravno je pitanje temeljem kojeg će izračuna sud utvrđivati tužiteljevu tražbinu (temeljem prvotnog nalaza i mišljenja u kojem vještak nije anulirao utjecaj promjenjive kamatne stope ili temeljem dopunskog nalaza i mišljenja u kojem je utjecaj promjenjive kamatne stope na rast anuiteta anuliran).

20. 1. Iz provedenih dokaza te iz navoda stranaka utvrđeno je da tužitelj od tuženika nije u nekom drugom predmetu pokrenuo postupak radi isplate razlike u anuitetima zbog povećanja stope redovne kamate, odnosno zbog ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, niti je na bilo koji drugi način tražbinu po toj osnovi naplatio od tuženika, a u ovom postupku potražuje isplatu razlike u anuitetima isključivo zbog ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF-u, odnosno

zbog povećanja tečaja CHF-a u odnosu na kunu tijekom razdoblja otplate kredita do konverzije, odnosno do 30. rujna 2015.

20. 2. Mjesečni anuiteti koje je tužitelj temeljem predmetnog ugovora o kreditu plaćao tuženiku do 30. rujna 2015., sastojali su se od dijela glavnice te od dijela redovne kamate, a mjesečni anuiteti su bili izraženi u valuti CHF te ih je tužitelj otplaćivao u kunama prema tečaju CHF-a na dan dospijeca. Dakle, ništetna ugovorna odredba o valutnoj klauzuli, odnosno rast tečaja CHF-a utjecali su na povećanje mjesečnih anuiteta i u dijelu koji se odnosio na redovnu kamatu. Kako tužitelj nije tražio, niti ostvario isplatu razlike u anuitetima zbog porasta kamatne stope redovne kamate, a valutna klauzula uzrokovala je povećanje i onog dijela anuiteta koji se odnosio na redovnu kamatu, neosnovano tuženik tvrdi da bi kod utvrđivanja visine tužiteljeve tražbine trebalo anulirati rast stope redovne kamate, jer se ništetna odredba o valutnoj klauzuli reflektirala na rast cjelokupnog iznosa mjesečnih anuiteta, a ne samo na dio anuiteta koji se odnosio na glavnice i tužitelj je cjelokupne iznose anuiteta plaćao tuženiku prema tečaju CHF-a na dan dospijeca, a ne samo dio anuiteta koji su se odnosili na glavnice.

20. 3. Sud je stoga visinu tužiteljeve tražbine utvrdio prema osnovnom nalazu i mišljenju financijskog vještaka. Prema izračunu iz osnovnog nalaza i mišljenja, tužitelj je preplatio mjesečne anuitete zbog ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i rasta tečaja CHF-a u odnosu na kunu u ukupnom iznosu od 15.153,46 eura, a zatezne kamate na preplaćene iznose anuiteta do 30. rujna 2015. iznose 4.703,64 eura.

20. 4. Iznos preplate utvrđene prilikom konverzije kredita sud je uračunao u tužiteljevu tražbinu sukladno odredbi čl. 171. st. 1. ZOO-a, prema kojoj odredbi kad između istih osoba postoji više istorodnih obveza, pa ono što dužnik ispuni nije dovoljno da bi se mogle namiriti sve, onda će se, ako o tome ne postoji sporazum vjerovnika i dužnika, uračunavanje obaviti onim redom koji odredi dužnik najkasnije prilikom ispunjenja. Prema odredbi čl. 172. ZOO-a, ako dužnik pored glavnice duguje i kamate i troškove, prvo se namiruju troškovi, zatim kamate i napokon glavnica.

20. 5. U skladu s navedenom odredbom, sud je utvrdio da je iznosom preplate utvrđene konverzijom kredita podmirena tužiteljeva tražbina po osnovi zakonskih zateznih kamata do 30. rujna 2015. (4.703,64 eura), a s ostatkom iznosa podmiren je dio glavne tražbine 977,91 eura, nakon čega je preostala tužiteljeva glavna tražbina u iznosu od 14.177,55 eura.

20. 6. Kako se za iznos gore utvrđene tužiteljeve tražbine bez osnove povećala imovina tuženika, jer je tuženik ovaj iznos primio temeljem ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli, tuženik je glavnu tražbinu u dijelu u kojem ista nije namirena preplatom iz konverzije, dužan isplatiti tužitelju. Tužitelj ima pravo i na zakonske zatezne kamate na svaki pojedini mjesečni preplaćeni iznos zbog povećanja tečaja CHF-a od dana plaćanja istoga tuženiku, pa do isplate temeljem odredbe čl. 1115. ZOO-a, odnosno od dana stjecanja svakog preplaćenog iznosa, jer je bio nepošten stjecatelj i navedene iznose je stekao temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, s time da su kamate do 30. rujna 2015. izračunate u apsolutnom iznosu i namirene preplatom iz dodatka ugovoru, a na nenamireni iznos glavne tražbine ima pravo na zakonske zatezne kamate od 1. listopada 2015. do isplate.

21. Neosnovan je tuženikov prigovor zastare tužiteljeve tražbine. Pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo je do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe i to u odnosu na zahtjev koji se temelji na ništetnim

odredbama o valutnoj klauzuli od 14. lipnja 2018. Kako je tužba u ovom predmetu predana sudu 12. lipnja 2023., do dana podnošenja tužbe nije protekao opći zastarni rok od pet godina za tražbinu po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli. Pravni stav o pitanju nastupanja zastare u konkretnom slučaju sadržan je u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018., prema kojemu u slučaju ustanovljenja ništetnosti u postupku kolektivne zaštite potrošača zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od naknadnog utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF, odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Tuženikov prigovor zastare za tražbinu po osnovi ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nije relevantan za ovaj postupak jer tužitelj ne traži isplatu po toj osnovi, već isključivo po osnovi ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli.

22. 1. U odnosu na tuženikov prigovor radi prebijanja i isticanje njegove tražbine prema tužitelju s osnova negativnih tečajnih razlika, sud je ocijenio da se radi o zahtjevu tuženika da se konstitutivnom odlukom suda izvrši prijeboj tužiteljeve tražbine s njegovom tražbinom u vidu negativnih tečajnih razlika, za razdoblje u kojem je tužitelj plaćao manje mjesečne anuitete kredita u odnosu na anuitet prema početnom tečaju CHF-a. Iz navoda tuženika proizlazi da svoju tražbinu ističe temeljem pravila o stjecanju bez osnove, a uslijed utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF-u. U smislu odredbe čl. 1111. ZOO-a ističe se da u razdoblju kada je tečaj CHF-a bio niži od tečaja u trenutku isplate kredita imovina tuženika nije prešla u imovinu tužitelja. Točno je da je tužitelj zbog nižeg tečaja CHF-a u određenom razdoblju tuženiku platio manje anuitete za ukupno 254,64 eura, kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka, međutim on time nije stekao nikakvu imovinu tuženika zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF-u, da bi istu trebao vratiti sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. Tuženik nije pregovarao s tužiteljem, niti ga je informirao o odlučnim okolnostima vezanim za rizičnost valutne klauzule u CHF tako da je krivnja za ništetnost ugovornih odredbi na tuženikovo strani. Tužitelj kao ugovorna strana nije odgovoran za ništetnost navedenih odredbi već je za to odgovoran tuženik kao kreditor, koji je povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditima korištenjem nepoštenih ugovornih odredbi. Konačno, iz odredbe čl. 96. ZZP/07 ne proizlazi da bi plaćanjem manjeg anuiteta u određenom vremenskom razdoblju trajanja ugovora tuženik zbog ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli ostvarivao pravo na povrat u smislu odredbe čl. 1111., 1115. i čl. 323. ZOO-a, jer se članak 96. ZZP/07 odnosi samo na potrošače. Tuženik je banka, tj. financijska institucija čija je osnovna djelatnost pružati usluge u vezi s izdavanjem kredita što znači da mu je itekako bila poznata mogućnost pada tečaja CHF i taj rizik je preuzeo kao rizik poslovanja. Dakle, plaćanje anuiteta po nižem tečaju CHF-a od početnog je poslovni rizik koji je tuženiku kao financijskoj instituciji bio poznat. Osim navedenog, tuženik nije potrošač, pa nema pretpostavki da se zaštita pružena korisnicima kredita u kolektivnom sporu primjenjuje i na njega.

22. 2. Kako tužitelj ništa nije stekao plaćanjem manjih iznosa anuiteta, nisu ostvarena pravila vraćanja stečenog bez osnove, na temelju kojih bi tužitelj bilo što

tuženiku trebao vratiti. Sud je stoga utvrdio da ne postoji tražbina tuženika istaknuta radi prebijanja za manje plaćene anuiteta zbog tečajne razlike u iznosu od 254,64 eura.

22. 3. Što se tiče prigovora radi prebijanja u visini preplate utvrđene konverzijom kredita u iznosu od 5.681,55 eura, ističe se da je tužitelj za taj iznos smanjio tužbeni zahtjev te ga ne potražuje u okviru svoje tražbine, zbog čega je prigovor radi prebijanja u tom iznosu neosnovan. Osim toga, ističe se da je navedena preplata utvrđena u okviru izračuna konverzije temeljem odredbe ZID ZPK/15, a banka navedeni iznos nije vratila tužitelju, već je temeljem sporazuma o konverziji preplata iskorištena za namirenje budućih anuiteta kredita nakon konverzije, sve dok se iznos te preplate nije iskoristio u cijelosti. Radi se o tuženikovom dugu prema tužitelju koji je već namiren, odnosno prebijen kroz umanjeње tužiteljeve kreditne obveze nakon konverzije. Iznos preplate iz dodatka ugovoru o kreditu tuženik ne može osnovano stavljati u prijeboj s tužiteljevom tražbinom jer se ne radi o tražbini tuženika, već o njegovoj obvezi prema tužitelju, koja je ispunjena u skladu sa sporazumom o konverziji, sadržanom u dodatku ugovoru o kreditu.

22. 4. Slijedom navedenog, sud je utvrdio da ne postoje tuženikove tražbine prema tužitelju za koje je istaknuo prigovor radi prebijanja.

23. Sud je stoga u cijelosti prihvatio konačno postavljene tužbeni zahtjev i utvrdio je da ne postoje tuženikove tražbine koje bi trebalo staviti u prijeboj s tražbinom tužitelja.

24. 1. Odluka o troškovima parničnog postupka donijeta je temeljem odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a jer tužitelj nije uspio samo s neznatnim dijelom tužbenog zahtjeva (za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe iz točke 1. ugovora), što nije utjecalo na postojanje osnove tužiteljeve tražbine, niti na visinu iste, a niti je to utjecalo na visinu troškova postupka. Sud je stoga tuženiku naložio da tužitelju naknadi troškove koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka.

24. 2. Vezano uz tuženikovo protivljenje djelomičnom povlačenju tužbe smanjenjem tužbenog zahtjeva, ističe se da se tumačenje čl. 6. st. 1. i čl. 7. st. 1. Direktive 93/13/EEZ protivi se sustavu u kojem potrošač snosi dio postupovnih troškova ovisno o visini neosnovano plaćenih iznosa zbog utvrđenja ništetnosti nepoštene ugovorne odredbe, jer to može odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor te ne smije rezultirati nepravednim raspodjelama troškova koje bi obeshrabrile potrošača u ostvarivanju prava. Osim toga, kada se smanjenje tužbenog zahtjeva u smislu odredbe čl. 191. st. 3. ZPP-a ne smatra preinakom tužbe kojoj bi se tuženik mogao protiviti, onda bi bilo pogrešno pravno shvaćanje da se tuženik može protiviti djelomičnom povlačenju tužbe u situaciji kada tužitelj iz iste činjenične i pravne osnove, a nakon izrade nalaza i mišljenja financijskog vještaka, zahtijeva isplatu manjeg iznosa tražbine. U takvim bi okolnostima inzistiranje na primjeni odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a i na odlučivanju o prethodno postavljenom tužbenom zahtjevu predstavljalo pretjerani formalizam, kojim se ne bi ostvarila svrha vođenja parničnog postupka. Sud stoga smanjenje tužbenog zahtjeva nije smatrao djelomičnim povlačenjem tužbe te je meritorno odlučio o konačno postavljenom tužbenom zahtjevu.

24. 3. Tužitelju su odmjereni troškovi zastupanja po punomoćniku u skladu s odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, kako slijedi:

- za sastav tužbe u iznosu po tbr. 7./1. u visini od 250 bodova,

- za sastav podnesaka od 12. travnja 2024., 12. studenoga 2024., 17. ožujka 2025. i 10. listopada 2025. po tbr. 8./1. u visini od 250 bodova za svako ročište,
- za sastav podneska od 18. veljače 2026. po tbr. 8./3. u visini od 100 bodova,
- za zastupanje na ročištima 12. studenoga 2024., 27. ožujka 2025., 2. srpnja 2025., 20. listopada 2025., 20. veljače 2026. i 1. travnja 2026. po tbr. 9./1. u visini od 250 bodova za svako ročište,
- za zastupanje na ročištu 15. svibnja 2026. po tbr. 9./3. u visini od 50 bodova,
- što ukupno iznosi 2750 bodova, što uz vrijednost jednog boda od 2,00 eura iznosi 5.500,00 eura, kojem iznosu je dodan PDV po stopi od 25% ili 1.375,00 eura, pa je sveukupni trošak zastupanja tužitelja po punomoćniku 6.875,00 eura.

24. 4. Tužitelju nije odmjeren trošak sastava podneska od 28. ožujka 2024., kojim je tražio produljenje roka za očitovanje na odgovor na tužbu, a koja radnja nije bila potrebna za svrhovito vođenje postupka.

24. 5. Troškovima zastupanja tužitelja po punomoćniku dodani su troškovi s osnova plaćenog predujma za troškove financijskog vještačenja u iznosu od 600,00 eura, pa njegovi sveukupni troškovi postupka iznose 7.475,00 eura.

24. 6. Tužitelju nisu odmjereni troškovi s osnova sudske pristojbe na tužbu presudu jer je oslobođen od obveze plaćanja istih temeljem odredbe čl. 11. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine", br. 118/18. i 51/23.)

24. 7. Preko dosuđenog iznosa troškova, sud je odbio tužiteljev zahtjev za naknadu istih kao neosnovan.

25. Slijedom navedenog presuđeno je kao u izreci.

U Zaboku 15. svibnja 2026.

Sudac
Nada Mohač

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude može se podnijeti žalba u roku od 15 dana, putem ovoga suda, nadležnom županijskom sudu. Ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, rok za žalbu teče od dana objave, a ukoliko stranka nije uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, rok za žalbu teče od dana dostave ovjerenog prijepisa presude.

Dostaviti:

1. Odvjetnik Zorimir Ričković, Zagreb, Gundulićeva ulica 61
2. Odvjetničko društvo Mađarić & Lui d.o.o. Zagreb, Zelinska 4

Broj zapisa: **9-30888-10993**

Kontrolni broj: **0f598-89f23-cdeb5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.